

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1170

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 507 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
425. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru delegarea atribuției privind organizarea examenului de competență profesională.....	5
426. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru delegarea atribuției privind organizarea programelor de formare continuă	6
2.063. — Ordin al ministrului sănătății pentru înființarea comisiilor de analiză a solicitărilor de transfer în străinătate în vederea efectuării tratamentului pentru pacienții cu arsuri grave	7
3.151/3.025/1.583. — Ordin al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii și protecției sociale privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 pentru Societatea Uzina Mecanică Sadu — S.A. — filiala Companiei Naționale ROMARM — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri	8–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 57 din 28 septembrie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 507**

din 30 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1)**din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Nicolae Popescu în Dosarul nr. 1.245/185/2017 al Judecătoriei Bălcești, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 480 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosarul cauzei o cerere de judecată în lipsă, solicitând, totodată, admiterea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că sintagma „fără drept” este clară și precisă și că legea prevede, în mod expres, care sunt condițiile de exploatare a masei lemnoase, în condițiile autorizației emise potrivit dispozițiilor Codului silvic. Se susține că asupra dispozițiilor legale criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 902 din 17 decembrie 2015 și Decizia nr. 51 din 22 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.245/185/2017, **Judecătoria Bălcești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**, excepție ridicată de Nicolae Popescu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției sale, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tăiere fără drept de arbori, prevăzută la art. 107 alin. (1) lit. c) din Codul silvic.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prin reglementarea infracțiunii de tăiere ilegală de arbori, prevăzută la art. 107 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, legiuitorul a dorit să protejeze patrimoniul silvic național, fără să urmărească favorizarea abuzului de putere și a actelor de corupție ale organelor și ale autorităților statului. Se arată că, în general, în activitatea de elaborare a legilor este evitată

rigiditatea excesivă, în vederea asigurării posibilității de adaptare a conținutului lor la noi realități sociale. Pentru acest motiv, modalitatea de interpretare și aplicare a legii depinde, în mod semnificativ, de practica organelor judiciare. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la principiul legalității incriminării, prevăzut la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și se susține că, prin raportare la considerentele mai sus arătate, sintagma „fără drept” din cuprinsul prevederilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate. Este invocată, totodată, Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale.

6. **Judecătoria Bălcești** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Se face trimitere la Decizia nr. 902 din 17 decembrie 2015, prin care Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale criticate, și se arată că sintagma „fără drept” din cuprinsul acestora are în vedere lipsa autorizației de tăiere de arbori, reglementată în cuprinsul Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015, care au următorul cuprins: „(1) *Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează:*

a) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare*

decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;

b) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs nu depășește limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);

c) cu închisoare de la un an la 5 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;

d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei.”

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității incriminării și a pedepsei, precum și prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul legalității incriminării.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat cu privire la sintagma criticată prin Decizia nr. 51 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 7 mai 2019, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) lit. a) și ale art. 109 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic. Prin decizia anterior menționată, paragrafele 23 și 24, s-a reținut că sintagma „fără drept” din cuprinsul dispozițiilor art. 107 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic este foarte clară, nu lasă loc de interpretare, iar destinatarii săi pot identifica cu ușurință situațiile în care se aplică și consecințele acestora. Mai mult, Curtea a reținut că sintagma „fără drept”, deși nu este definită, nu are un nivel ridicat de complexitate, înțelesul său putând fi decelat potrivit limbajului comun. Astfel, Curtea a constatat că întregul fond forestier național este supus regimului silvic, iar vegetația forestieră din afara fondului forestier național este supusă normelor tehnice silvice privind evaluarea masei lemnoase și reglementărilor privind circulația materialului lemnos (a se vedea art. 6 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic). De asemenea, exploatarea masei lemnoase se face după obținerea autorizației de exploatare și predarea parchetului, cu respectarea regulilor silvice și în conformitate cu instrucțiunile privind termenele, modalitățile și perioadele de colectare, scoatere și transport al materialului lemnos, aprobate prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. În zonele de deal și de munte se dă prioritate tehnologiilor bazate pe funiculare. Exploatarea masei lemnoase se face doar de operatori economici atestați de către comisia de atestare, care funcționează în cadrul asociației patronale și profesionale din domeniul forestier, recunoscută la nivel național. Prin excepție, proprietarii de fond forestier, persoane juridice și fizice, pot exploata, fără atestare, din proprietatea lor un volum de până la 20 m³/an, în condițiile legii. Totodată, arborii destinați tăierii se inventariază și, după caz, în funcție de natura tăierii, se marchează cu dispozitive speciale de marcat de către personalul silvic împuternicit, în conformitate cu normele tehnice. Forma și modul de utilizare a dispozitivelor speciale de marcat, precum și modul de marcare a arborilor sau a unor loturi de arbori se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin al

conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Dispozitivele speciale de marcat au regimul mărcilor și al sigiliilor, iar tiparele lor se înregistrează și se păstrează la birourile notariale. În sfârșit, materialele lemnoase, indiferent de proveniența lor, se transportă numai însoțite de documente specifice de transport, din care să rezulte cu certitudine legalitatea provenienței acestora, fiind interzise primirea spre încărcare și transportul cu orice mijloace de transport al materialelor lemnoase neînsoțite de documentele de transport (a se vedea art. 62—68 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic).

13. Așa fiind, Curtea a conchis că legiuitorul a reglementat în detaliu modalitatea de exploatare a masei lemnoase în așa fel încât orice tăiere, rupere, distrugere, degradare ori scoatere din rădăcini de arbori, puiți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, să se realizeze cu drept, adică respectând exigențele prevăzute de Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

14. Curtea constată că a mai fost chemată să se pronunțe în legătură cu sensul sintagmei „fără drept” din cuprinsul altor norme de incriminare. Astfel, prin Decizia nr. 66 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 17 mai 2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, Curtea a reținut că sintagma „fără drept”, din cuprinsul art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal nu beneficiază de o definiție legală, în sensul legii penale, și nici nu este definită, în mod expres, prin norme juridice specifice altor ramuri de drept, motiv pentru care a constatat că intenția legiuitorului a fost aceea de a atribui acestei expresii înțelesul ce rezultă din sensul comun al cuvintelor ce o compun. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, prin „drept” se înțelege „totalitatea regulilor de conduită, a normelor instituite sau sancționate de puterea de stat, [...], reguli a căror respectare și aplicare este asigurată prin forța de constrângere a statului, [...]” De altfel, acesta este și sensul dat cuvântului „drept” de doctrina juridică, acesta fiind definit ca reprezentând „un sistem de reguli, care sunt create și puse în aplicare prin intermediul unor instituții sociale sau guvernamentale pentru a reglementa comportamentul”. Așa fiind, expresia „fără drept” semnifică situația inexistenței unei dispoziții legale care să prevadă, direct sau indirect, că o anumită situație de fapt este în acord cu prevederile legale.

15. Prin urmare, Curtea a constatat că semnificația sintagmei „fără drept” poate fi determinată prin interpretarea gramaticală a acesteia de către orice persoană care cunoaște sensul comun al cuvintelor din vocabularul limbii române și, cu atât mai mult, dacă o astfel de persoană apelează la consultanță juridică de specialitate.

16. Analizând considerentele mai sus arătate, Curtea reține că sintagma „fără drept” din cuprinsul prevederilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic nu a fost definită de legiuitor în legislația penală, aspect ce semnifică intenția acestuia de a conferi expresiei analizate sensul ce rezultă din înțelesul comun al cuvintelor din care este alcătuită. Așa fiind, sintagma „fără drept” presupune, în contextul analizat, existența unei interdicții legale de a comite faptele enumerate în ipoteza normei de incriminare, constând în tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini de arbori, puiți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate.

17. Referitor la principiul legalității incriminării și a pedepsei, astfel cum acesta este reglementat la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa — spre exemplu, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragrafele 30 și 31 —, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. S-a reținut, totodată, că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. S-a reținut, astfel, că principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (*Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35,

Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). S-a constatat, prin aceeași jurisprudență, că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută și că una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. În acest context s-a arătat că, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Totodată, s-a arătat că, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Pentru acest motiv s-a statuat că rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, s-a reținut că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

18. Or, prin raportare la exigențele mai sus arătate, prevederile art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic respectă exigențele ce decurg din prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție și din cele ale art. 7 paragraful 1 din Convenție, sensul sintagmei „fără drept” putând fi determinat de către destinatarii legii prin utilizarea semnificației obișnuite a cuvintelor ce o compun și, la nevoie, prin recurgerea la consultanță juridică de specialitate.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Popescu în Dosarul nr. 1.245/185/2017 al Judecătorei Bălcești și constată că dispozițiile art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bălcești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN

pentru delegarea atribuției privind organizarea examenului de competență profesională

În temeiul prevederilor:

— art. 8—10, 43, 50—53, 73—75, art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare;
— Regulamentului (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei, raportat la:

— Normele privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018, cu modificările și completările ulterioare;

— Normele privind supravegherea și controlul îndeplinirii atribuțiilor delegate, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 393/2020,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se delegă Camerei Auditorilor Financiarți din România (CAFR) atribuția prevăzută la art. 52 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, privind organizarea examenului de competență profesională.

(2) În conformitate cu prevederile Legii nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, responsabilitatea finală pentru îndeplinirea atribuției prevăzute la art. 1 revine Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS).

Art. 2. — Atribuția prevăzută la art. 1 alin. (1) se delegă pentru o perioadă de 1 (un) an, cu posibilitatea reînnoirii delegării, în condițiile prevăzute de Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Atribuția prevăzută la art. 1 alin. (1) este dusă la îndeplinire de CAFR, punând în aplicare prevederile Legii nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supraveghere Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Activitățile rezultate din îndeplinirea de către CAFR a atribuțiilor delegate sunt supuse supravegherii, printr-un control eficient și permanent al ASPAAS, în conformitate cu prevederile Normelor privind supravegherea și controlul îndeplinirii atribuțiilor delegate, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 393/2020.

Art. 5. — În exercitarea atribuțiilor, CAFR trebuie să respecte condițiile generale de delegare, potrivit prevederilor art. 52 alin. (8) din Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, precum și condițiile specifice stabilite prin prezentul ordin, după cum urmează:

a) condiții generale de delegare:

- (i) raportarea anuală sau ori de câte ori ASPAAS consideră necesar asupra modului de exercitare a atribuției sau a atribuțiilor delegate;

- (ii) asigurarea condițiilor de lucru pentru personalul ASPAAS care supraveghează și controlează exercitarea atribuției sau atribuțiilor delegate, inclusiv a accesului la informații și comunicării cu angajații CAFR;

- (iii) aplicarea reglementărilor din domeniul delegat;

- (iv) cooperarea permanentă cu ASPAAS;

- (v) punerea în aplicare a recomandărilor ASPAAS;

b) condiții specifice de delegare:

- (i) deținerea resurselor materiale, financiare și umane necesare pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuției delegate;

- (ii) asigurarea unei comunicări eficiente a informațiilor și transmiterea, în timp util, a răspunsurilor la solicitările de informații primite;

- (iii) păstrarea evidenței tuturor documentelor referitoare la îndeplinirea atribuției delegate;

- (iv) luarea măsurilor necesare pentru evitarea situațiilor de conflict de interese;

- (v) îndeplinirea, cu profesionalism, a sarcinilor și activităților rezultate din Normele privind organizarea și desfășurarea examenului de competență profesională, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 135/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Încălcarea condițiilor de delegare prevăzute la art. 5, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a atribuției delegate indicate la art. 1, precum și nerespectarea prevederilor legale aplicabile conduc la retragerea delegării îndeplinirii atribuției delegate și aplicarea sancțiunilor administrativ-disciplinare prevăzute la art. 43 din Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul ASPAAS, respectiv pe site-ul CAFR.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,

Georgiana Oana Stănilă

București, 2 decembrie 2020.

Nr. 425.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN**pentru delegarea atribuției privind organizarea programelor de formare continuă**

În temeiul prevederilor:

— art. 12, 43, 50—53, 73—75, art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare;
— Regulamentului (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei,

raportat la:

— Normele privind formarea profesională continuă a auditorilor financiari, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 90/2018, cu modificările și completările ulterioare;

— Normele privind supravegherea și controlul îndeplinirii atribuțiilor delegate, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 393/2020,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se delegă Camerei Auditorilor Financiari din România (CAFR) atribuția prevăzută la art. 52 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, privind organizarea programelor de formare continuă a auditorilor financiari.

(2) În conformitate cu prevederile Legii nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, responsabilitatea finală pentru îndeplinirea atribuției prevăzute la art. 1 revine Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS).

Art. 2. — Atribuția prevăzută la art. 1 alin. (1) se delegă pentru o perioadă de 1 (un) an, cu posibilitatea reînnoirii delegării, în condițiile prevăzute de Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Atribuția prevăzută la art. 1 alin. (1) este dusă la îndeplinire de CAFR, punând în aplicare prevederile Legii nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor privind formarea profesională continuă a auditorilor financiari, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 90/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Activitățile rezultate din îndeplinirea de către CAFR a atribuției delegate sunt supuse supravegherii, printr-un control eficace și permanent al ASPAAS, în conformitate cu prevederile Normelor privind supravegherea și controlul îndeplinirii atribuțiilor delegate, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 393/2020.

Art. 5. — În exercitarea atribuțiilor, CAFR trebuie să respecte condițiile generale de delegare, potrivit prevederilor art. 52 alin. (8) din Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare, precum și condițiile specifice stabilite prin prezentul ordin, după cum urmează:

a) condiții generale de delegare:

- (i) raportarea anuală sau ori de câte ori ASPAAS consideră necesar asupra modului de exercitare a atribuției sau a atribuțiilor delegate;

- (ii) asigurarea condițiilor de lucru pentru personalul ASPAAS care supraveghează și controlează exercitarea atribuției sau atribuțiilor delegate, inclusiv a accesului la informații și comunicării cu angajații CAFR;

- (iii) aplicarea reglementărilor din domeniul delegat;

- (iv) cooperarea permanentă cu ASPAAS;

- (v) punerea în aplicare a recomandărilor ASPAAS;

b) condiții specifice de delegare:

- (i) deținerea resurselor materiale, financiare și umane necesare pentru îndeplinirea corespunzătoare a atribuției delegate;

- (ii) asigurarea unei comunicări eficiente a informațiilor și transmiterea, în timp util, a răspunsurilor la solicitările de informații primite;

- (iii) păstrarea evidenței tuturor documentelor referitoare la îndeplinirea atribuției delegate;

- (iv) asigurarea condițiilor și a infrastructurii necesare desfășurării formării profesionale continue în sistem online, atunci când situația o impune;

- (v) transmiterea, în timp util, către ASPAAS a propunerilor de formare profesională continuă, pentru a fi incluse în programul de formare profesională continuă (PFPC);

- (vi) îndeplinirea, cu profesionalism, a sarcinilor și activităților rezultate din Normele privind formarea profesională continuă a auditorilor financiari, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 90/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Încălcarea condițiilor de delegare prevăzute la art. 5, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a atribuției delegate indicate la art. 1, precum și nerespectarea prevederilor legale aplicabile conduc la retragerea delegării îndeplinirii atribuției delegate și aplicarea sancțiunilor administrativ-disciplinare prevăzute la art. 43 din Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul ASPAAS, respectiv pe site-ul CAFR.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,
Georgiana Oana Stănilă

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN
pentru înființarea comisiilor de analiză a solicitărilor de transfer în străinătate
în vederea efectuării tratamentului pentru pacienții cu arsuri grave

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 13.188 din 2.12.2020 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății,
având în vedere prevederile art. 100 alin. (5), (5¹) și (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — În termen de 10 zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, la nivelul unităților sanitare care asigură managementul cazurilor cu arsuri grave, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 476/2017 privind organizarea și funcționarea structurilor care acordă asistență medicală și îngrijirea bolnavilor cu arsuri, cu modificările și completările ulterioare, se constituie comisia de analiză a solicitărilor de transfer în străinătate, în vederea efectuării tratamentului pentru pacienții cu arsuri grave, denumită în continuare *Comisia*.

Art. 2. — Comisia poate aproba transferul în străinătate numai pentru cazurile care întrunesc criteriile de internare în centrele pentru arși conform prevederilor anexei nr. 5 la Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017, cu modificările și completările ulterioare, și numai în cazul în care paturile pentru tratamentul pacienților cu arsuri grave de la nivel național sunt integral ocupate, prin confirmare de către Centrul Operativ pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Sănătății.

Art. 3. — (1) Comisia este formată din 3 membri: medicul curant al pacientului, un medic în specialitatea anestezie și terapie intensivă și un medic în specialitatea chirurgie plastică, estetică și microchirurgie reconstructivă sau chirurgie generală, după caz, desemnați în prealabil prin decizie a directorului medical al unității sanitare care asigură managementul cazurilor cu arsuri grave, ținând cont de graficul lunar al gărzilor.

(2) În cazul în care medicul curant al pacientului este medicul desemnat în prealabil în specialitatea chirurgie plastică, estetică și microchirurgie reconstructivă sau chirurgie generală, după caz, Comisia de la alin. (1) se completează cu un medic din specialitatea chirurgie plastică, estetică și microchirurgie reconstructivă sau chirurgie generală, după caz, prin dispoziție a șefului de secție chirurgie plastică, estetică și microchirurgie reconstructivă sau chirurgie generală, după caz.

Art. 4. — Comisia se întrunește în regim de urgență la solicitarea medicului curant al pacientului, în maximum 2 ore de la primirea cazului.

Art. 5. — (1) Comisia analizează dosarul medical al pacientului și, după caz, aprobă, motivând necesitatea, transferul pacientului în vederea efectuării tratamentului în străinătate, pe baza criteriilor de internare în centrul pentru arși și a criteriilor de internare în compartimentul de terapie intensivă al centrului pentru arși, prevăzute în anexa nr. 5 la Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Evaluarea oportunității transferului se realizează cu respectarea prevederilor anexei nr. 8 — Evaluarea și predicția șanselor de supraviețuire a pacientului ars, „Pasul 1: Evaluarea

probabilității de supraviețuire a pacientului”, din Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În cazul în care există mai multe victime, respectiv accident cu victime multiple sau mai multe accidente cu victime unice, evaluarea oportunității transferului se realizează cu respectarea prevederilor anexei nr. 8 — Evaluarea și predicția șanselor de supraviețuire a pacientului ars, „Pasul 2: Acordarea nivelului de prioritate” și „Pasul 3: Reevaluarea atunci când triajul este gata”, din Ordinul ministrului sănătății nr. 476/2017, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Deciziile Comisiei se iau prin consens.

Art. 7. — (1) Aprobarea Comisiei pentru transferul pacientului în vederea efectuării tratamentului în străinătate se transmite Departamentului pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, denumit în continuare *Departamentul*, în vederea îndeplinirii atribuțiilor privind realizarea transferului pacientului către unități specializate din străinătate, specifice structurilor aflate în componența, coordonarea sau coordonarea operațională a acestuia.

(2) Pentru realizarea transferului pacientului către unități specializate din străinătate, structurile specializate ale Ministerului Sănătății colaborează cu structurile din componența, coordonarea sau coordonarea operațională a Departamentului, potrivit modalităților stabilite prin protocol încheiat între Ministerul Sănătății și Ministerul Afacerilor Interne prin Departamentul pentru Situații de Urgență, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. 8. — În cazul în care pacientul nu îndeplinește criteriile de transfer în vederea efectuării tratamentului în străinătate, Comisia va consemna acest lucru în foaia de observație a pacientului prin sintagma „Nu îndeplinește criteriile stabilite pentru transfer” și va acorda asistența medicală în continuare conform standardelor de specialitate.

Art. 9. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, Ministerul Sănătății inițiază demersurile necesare pentru încheierea protocolelor de colaborare cu unități medicale din străinătate care asigură asistență medicală bolnavilor cu arsuri.

Art. 10. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și unitățile sanitare care asigură managementul cazurilor cu arsuri grave vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

București, 2 decembrie 2020.
Nr. 2.063.

MINISTERUL
ECONOMIEI, ENERGIEI
ȘI MEDIULUI
DE AFACERI
Nr. 3.151
din 28 octombrie 2020

MINISTERUL
FINANTELOR PUBLICE
Nr. 3.025
din 24 noiembrie 2020

MINISTERUL MUNCII
ȘI PROTECȚIEI
SOCIALE
Nr. 1.583
din 6 noiembrie 2020

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 pentru Societatea Uzina Mecanică Sadu — S.A. — filiala Companiei Naționale ROMARM — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. b), ale art. 10 alin. (2) lit. f) și alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 81/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu completările ulterioare,

ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii și protecției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 pentru Societatea Uzina Mecanică Sadu — S.A. — filiala Companiei Naționale ROMARM — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
energiei și mediului
de afaceri,
Virgil-Daniel Popescu

Ministrul
finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

Ministrul muncii
și protecției sociale,
**Victoria Violeta
Alexandru**

ANEXĂ*)

MINISTERUL ECONOMIEI, ENERGIEI ȘI MEDIULUI DE AFACERI
Societatea Uzina Mecanică Sadu — S.A. — filiala Companiei Naționale ROMARM — S.A.
Sediul/Adresa: Bumbești-Jiu
Cod unic de înregistrare 14373832

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI RECTIFICAT
pe anul 2020**

- mii lei -

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri rectificare 2020
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5)	1	63.670
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	62.470
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	1.200
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.6=Rd.7+Rd.19)	6	63.670
	1	Cheltuieli de exploatare, (Rd. 7= Rd.8+Rd.9+Rd.10+Rd.18) din care:	7	62.470
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	8	22.663
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	9	1.626
		C. cheltuieli cu personalul, (Rd.10=Rd.11+Rd.14+Rd.16+Rd.17) din care:	10	35.721
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.11=Rd.12+Rd.13)	11	16.336
		C1 ch. cu salariile	12	13.787
		C2 bonusuri	13	2.549
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	14	18.782
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	15	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	16	286
		C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	17	317
		D. alte cheltuieli de exploatare	18	2.460
	2	Cheltuieli financiare	19	1.200
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere) (Rd.20=Rd.1-Rd.6)	20	0
IV	1	IMPOZIT PE PROFIT CURENT	21	0
	2	IMPOZIT PE PROFIT AMÂNAT	22	
	3	VENITURI DIN IMPOZITUL PE PROFIT AMÂNAT	23	
	4	IMPOZITUL SPECIFIC UNOR ACTIVITĂȚI	24	
	5	ALTE IMPOZITE NEPREZENTATE LA ELEMENTELE DE MAI SUS	25	
V		PROFITUL/PIERDEREA NETĂ A PERIOADEI DE RAPORTARE (Rd. 26=Rd.20-Rd.21-Rd.22+Rd.23-Rd.24-Rd.25), din care:	26	0
	1	Rezerve legale	27	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	28	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	29	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	30	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	31	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 27, 28, 29, 30, 31 (Rd. 32= Rd.26-(Rd.27 la Rd. 31)>= 0)	32	
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	33	
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende cuvenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	34	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri rectificare 2020
0	1	2	3	4
	a)	- dividende cuvenite bugetului de stat	35	
	b)	- dividende cuvenite bugetului local	36	
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	37	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.33 - Rd.34 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	38	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	39	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	40	
	a)	cheltuieli materiale	41	
	b)	cheltuieli cu salariile	42	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	43	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	44	
	e)	alte cheltuieli	45	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	46	62.516
	1	Alocații de la buget	47	0
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	48	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	49	42.396
X		DATE DE FUNDAMENTARE		
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	50	774
	2	Nr. mediu de salariați total	51	774
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială	52	3.852
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	3.852
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.51)	54	180
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	55	84
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	56	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd. 57= (Rd.6/Rd.1)x1000)	57	1.000
	9	Plăți restante	58	57.010
	10	Creanțe restante	59	274

*) Rd.52 = Rd.151 din Anexa de fundamentare nr.2

**) Rd.53 = Rd.152 din Anexa de fundamentare nr.2

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 57

din 28 septembrie 2020

Dosar nr. 1.518/1/2020

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Marian Budă — președintele Secției a II-a civile

Denisa Angelica Stănișor — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Cristina Petronela Văleanu — judecător la Secția I civilă

Mioara Iolanda Grecu — judecător la Secția I civilă

Elena Carmen Popoiag — judecător la Secția I civilă

Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă

Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă

Veronica Magdalena Dănăilă — judecător la Secția a II-a civilă

Petronela Iulia Nițu — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Dorin — judecător la Secția a II-a civilă

Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă

Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Marius Ionel Ionescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mariana Constantinescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a dispus, prin Încheierea din 28 mai 2020, în Dosarul nr. 7.007/94/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *În interpretarea dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în caz de alegere de domiciliu la sediul unui cabinet individual de avocatură, este necesară indicarea persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură?*

II. Dispozițiile legale ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

8. Codul de procedură civilă

Art. 158 „Alegerea locului citării și al comunicării altor acte de procedură”

„(1) În caz de alegere de domiciliu sau, după caz, de sediu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea mențiuni, comunicarea se va face, după caz, potrivit art. 155 sau 156. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin Cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Buftea la data de 21 aprilie 2017 cu nr. 7.007/94/2017, reclamantii A și B au chemat-o în judecată pe pârâta C, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună:

— autorizarea reclamantilor, în calitate de cumpărători, să înlăture viciile ascunse ale acoperișului construcției cumpărate de la pârâtă, pe cheltuiuala acesteia din urmă;

— obligarea pârâtei să suporte costul remedierii viciilor ascunse ale acoperișului construcției;

— obligarea pârâtei să predea reclamanților cartea tehnică a construcției, în original sau în copie legalizată.

10. În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1.710 alin. (1) lit. a) din Codul civil.

11. Pârâta a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

12. Prin Sentința civilă nr. 5.442 din 11 octombrie 2018, Judecătoria Buftea a admis acțiunea și, în consecință, i-a autorizat pe reclamanți să efectueze, pe cheltuiuala pârâtei, reparațiile la imobilul cumpărat, în limita sumei de 14.289,57 lei, și a obligat-o pe pârâtă să predea reclamanților cartea tehnică a aceluiasi imobil, în original sau în copie legalizată.

13. Împotriva sentinței primei instanțe pârâta a declarat apel, prin care a solicitat admiterea căii de atac și schimbarea în tot a hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

14. Intimații au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat.

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.518/1/2020, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, în Dosarul nr. 7.007/94/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că: la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, fiind comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor

15. Prin Decizia civilă nr. 2.715/2019 din 25 iunie 2019, Tribunalul Ilfov — Secția civilă a respins apelul ca nefondat.

16. Decizia instanței de apel a fost comunicată apelantei la sediul său social la data de 14 august 2019 și la domiciliul său procesual ales la data de 19 august 2019.

17. Împotriva deciziei instanței de apel pârâta a declarat recurs la data de 19 septembrie 2019, prin care a solicitat admiterea căii de atac și casarea deciziei atacate.

18. Intimații au depus întâmpinare prin care au invocat excepția tardivității recursului, susținând că pentru calcularea termenului de exercitare a recursului trebuie avută în vedere prima comunicare a deciziei recurate, respectiv cea de la sediul social al recurente, iar nu cea de la domiciliul său procesual ales, întrucât nu a fost indicată persoana responsabilă cu primirea corespondenței.

19. Recurenta a formulat răspuns la întâmpinare în cuprinsul căruia a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: în interpretarea dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, mai este necesară indicarea persoanei responsabile cu primirea corespondenței dacă a fost indicat cabinetul de avocatură?

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

20. Asupra admisibilității sesizării, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

21. Astfel, Curtea de Apel București este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu soluționarea unui recurs declarat împotriva unei decizii pronunțate de tribunal în apel.

22. De lămurirea chestiunii de drept referitoare la modul de interpretare a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât dezlegarea dată chestiunii de drept influențează soluția ce urmează a fi pronunțată asupra recursului. Astfel, în măsura în care textul de lege anterior evocat s-ar interpreta în sensul că alegerea de domiciliu la sediul unui cabinet individual de avocatură impune și indicarea unei persoane responsabile cu primirea corespondenței, în plus față de indicarea cabinetului de avocatură, recursul ar putea fi anulat ca urmare a admiterii excepției tardivității, conform art. 485, raportat la art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

23. Chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării este nouă, întrucât nu a primit o dezlegare din partea instanțelor, concretizată într-o practică judiciară cristalizată. Astfel, instanța de trimitere a apreciat că dispozițiile art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt susceptibile de interpretări diferite, evocând în acest sens Decizia nr. 956 din 8 martie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

24. Instanța de trimitere a mai arătat că asupra acestei chestiuni de drept instanța supremă nu a statuat în mod direct prin pronunțarea unei hotărâri prealabile și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Recurenta a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere că: prezenta cauză se află în cursul judecării în ultimă instanță; cererea se află pe rolul unei curți de apel; chestiunea de drept ce urmează a fi dezlegată nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii și asupra acesteia nu a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție; de lămurirea

acestei chestiuni depinde soluționarea recursului, în sensul admiterii sau respingerii excepției tardivității recursului.

26. Intimații au formulat un punct de vedere cu privire la cererea recurente de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care au susținut că sesizarea este inadmisibilă. În acest sens au arătat că de lămurirea chestiunii de drept invocate de recurentă nu depinde soluționarea pe fond a cauzei. În plus, chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării nu este nouă.

27. Intimații au mai susținut că au invocat prin întâmpinare excepția tardivității recursului, în temeiul art. 245 din Codul de procedură civilă, fără a pune în discuție fondul dreptului. Astfel, excepția invocată se află în relație de dependență cu dispozițiile de drept procesual civil de la art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Or, dezlegarea unei chestiuni de drept nu poate viza decât o problemă de drept ce are legătură cu fondul cauzei.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Completul de judecată al instanței de sesizare a apreciat că art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă face referire la posibilitatea părților de a-și alege un domiciliu procesual diferit de cel la care aceste persoane locuiesc.

29. Desemnarea unui domiciliu procesual ales trebuie să fie însoțită de menționarea persoanei responsabile cu primirea corespondenței. Cum textul de lege supus interpretării nu distinge, persoana responsabilă cu primirea corespondenței ar putea fi atât o persoană fizică, cât și o persoană juridică, pentru aceasta din urmă corespondența urmând a fi primită în condițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

30. Ca atare, completul de judecată al instanței de sesizare a considerat că partea și-a îndeplinit obligația de a arăta persoana însărcinată cu primirea corespondenței în situația în care a indicat, pe lângă adresa domiciliului procesual ales, și cabinetul de avocatură, nemaifiind necesară indicarea unei persoane fizice care ar putea să primească efectiv corespondența.

31. Totodată, același complet a arătat că rareori actul de procedură este primit chiar de persoana însărcinată cu primirea corespondenței, finalitatea art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă fiind aceea de a semnală că la domiciliul procesual ales nu locuiește partea, ci o altă persoană fizică sau juridică care poate primi corespondența pentru parte.

32. De asemenea, o interpretare a acestui articol în litera legii, în sensul că, deși a fost ales domiciliul procesual la sediul unui cabinet de avocatură, ar fi necesară indicarea și a unei persoane fizice însărcinate cu primirea corespondenței, ar conduce la inaplicabilitatea art. 162 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Or, acest din urmă text de lege prevede posibilitatea înmânării legale a unui act de procedură către o altă persoană, angajată a unei persoanei juridice însărcinate cu primirea corespondenței.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

33. Curțile de apel Alba Iulia, Brașov, Craiova, Galați, Iași, Pitești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat că nu au identificat practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

34. Curțile de apel Bacău, București, Cluj, Constanța, Oradea și Ploiești au comunicat că au identificat practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

35. Curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat punctele de vedere ale judecătorilor din care au rezultat două opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

36. *Într-o primă opinie* s-a apreciat că este necesară indicarea persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură în cazul alegerii domiciliului procesual la sediul unui cabinet de avocatură pentru a fi aplicabil art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

37. *Într-o a doua opinie* s-a apreciat că nu este necesară indicarea persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură în cazul alegerii domiciliului procesual la sediul unui cabinet de avocatură, fiind suficientă indicarea sediului cabinetului de avocatură pentru a fi aplicabil art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

38. *În sensul primei opinii* au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești:

— Decizia civilă nr. 131/CM din 26 mai 2020 (definitivă), prin care Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a respins ca tardiv apelul declarat împotriva sentinței primei instanțe, reținând că pentru a produce efectul urmărit, respectiv comunicarea actelor de procedură la domiciliul procesual ales, manifestarea de voință trebuie să îndeplinească o cerință esențială, în sensul de a fi indicată persoana responsabilă cu primirea corespondenței la domiciliul procesual ales;

— Sentința civilă nr. 5.335 din 7 august 2014, pronunțată în Dosarul nr. 14.083/302/2014 (definitivă), prin care Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a respins ca tardivă cererea de anulare a ordonanței de plată, reținând că necesitatea indicării persoanei însărcinate cu primirea corespondenței subzistă chiar dacă partea este reprezentată de avocat sau chiar dacă sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură este la sediul cabinetului de avocat, în lipsa unei asemenea indicări comunicarea actelor de procedură urmând a se face la sediul părții;

— Sentința civilă nr. 1.382 din 28 mai 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 37.224/3/2019 (definitivă), prin care s-a reținut că, deși și-a ales sediul procesual la un cabinet de avocatură, partea nu a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, conform art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel încât hotărârea va fi comunicată la sediul părții;

— Sentința civilă nr. 1.358 din 28 mai 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 606/3/2020 (recurată), prin care s-a reținut că, deși și-a ales sediul procesual la un cabinet de avocatură, partea nu a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, conform art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel încât hotărârea va fi comunicată la sediul părții;

— Sentința civilă nr. 1.477 din 2 iunie 2020, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.321/62/2019 (recurată), prin care s-a reținut că, deși și-a ales sediul procesual la un cabinet de avocatură, partea nu a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, conform art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel încât hotărârea va fi comunicată la sediul părții;

— Decizia civilă nr. 199/Ap din 21 mai 2019, pronunțată de Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă în Dosarul nr. 131/266/2017 (definitivă), prin care s-a reținut că obligația indicării persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură subzistă și în cazul în care partea își alege domiciliul la un cabinet individual de avocatură, unde pot lucra mai multe persoane, astfel încât este necesar a se cunoaște persoanele care pot primi actele de procedură;

— Decizia civilă nr. 141 din 25 martie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă în Dosarul nr. 17.362/3/2017 (definitivă), prin care s-a reținut că, deși partea a indicat sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură, nu a indicat și persoana însărcinată cu

primirea acestora, astfel încât procedura de comunicare a sentinței primei instanțe s-a realizat în mod legal conform art. 155—156 din Codul de procedură civilă.

39. *În sensul celei de-a doua opinii* au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești:

— Decizia civilă nr. 5.393 din 15 octombrie 2018 (definitivă), pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.459/2/2018, prin care s-a reținut că formularea art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă referitoare la „persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură” nu este circumstanțiată la o anumită calitate a persoanei, având deci un sens larg, în care poate intra inclusiv cabinetul unui avocat, întrucât reiese identitatea persoanei căreia urmează să îi fie înmânate actele de procedură;

— Decizia civilă nr. 35/C/2019-R din 21 februarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 14.113/271/2016 (definitivă), prin care s-a reținut că nu este necesară indicarea de către parte a unui anumit avocat din cadrul cabinetului sau societății de avocatură pentru a primi actele de procedură, căci însuși cabinetul sau însăși societatea a fost însărcinată în acest scop;

— Decizia civilă nr. 326/2020 din 10 iunie 2020, pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.915/271/2019 (recurată), prin care s-a reținut că nu este necesară indicarea de către parte a unui anumit avocat din cadrul cabinetului pentru a primi actele de procedură, căci însuși cabinetul a fost însărcinat în acest scop.

40. Hotărârile transmise de curțile de apel Bacău și Cluj nu cuprind considerente relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, motiv pentru care este inutilă evocarea lor.

41. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în chestiunea de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

42. Prin Decizia nr. 556 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.047 din 10 decembrie 2018, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă. În paragraful 12 din respectiva decizie s-a reținut că: „(...) prevederile textului de lege criticat dispun în legătură cu posibilitatea de alegere a locului citării și al comunicării altor acte de procedură, prin excepție de la procedura de drept comun al locului citării, reglementată de art. 155 și art. 156 din Codul de procedură civilă. Astfel, în sensul textului de lege criticat, părțile pot indica alt domiciliu sau, după caz, sediu, în vederea comunicării actelor de procedură, însă aplicarea acestei proceduri este condiționată în mod expres de indicarea și a persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură. Prin urmare, neindicarea, în acest caz, a mandatarului procesual al părții este sancționată cu aplicarea dreptului comun în materie, respectiv comunicarea actelor de procedură se va face la locul în care partea își are domiciliul/sediul, respectiv, în condițiile art. 155 și art. 156 din Codul de procedură civilă.”

IX. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

43. Nu au fost identificate decizii pronunțate de instanța supremă, în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

44. La nivelul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate hotărâri judecătorești definitive numai *în sensul primei opinii*, respectiv:

— Încheierea din 3 octombrie 2019, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a repus cauza pe rol, reținând

că nu este legal îndeplinită procedura de citare cu recurentul pentru că în procesul-verbal de înmânare a citației către această parte nu a fost indicată persoana însărcinată cu primirea corespondenței;

— Decizia nr. 1.848 din 17 octombrie 2019, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a reținut că partea a menționat domiciliul procesual ales în cererea de apel, indicând drept persoană însărcinată cu primirea corespondenței pe avocatul său, astfel încât necitarea părții la domiciliul procesual ales atrage nulitatea tuturor actelor de procedură;

— Decizia nr. 1.996 din 6 octombrie 2015, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a reținut că dovada de îndeplinire a procedurii de citare nu poartă semnătura și nici datele de identificare ale persoanei însărcinate cu primirea corespondenței, astfel încât procedura de citare nu este legal îndeplinită;

— Decizia nr. 3.917 din 2 octombrie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a reținut că solicitarea de comunicare a actelor de procedură la sediul cabinetului de avocat nu îndeplinește toate cerințele de la art. 158 din Codul de procedură civilă, întrucât, deși a fost indicat un sediu procesual ales, nu a fost precizat numele sau denumirea persoanei însărcinate cu primirea corespondenței, astfel încât comunicarea deciziei atacate trebuia să fie efectuată la sediul principal al părții, conform art. 155—156 din Codul de procedură civilă;

— Decizia nr. 956 din 8 martie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins ca tardiv recursul, reținând că obligația indicării persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură subzistă și dacă partea își alege domiciliul la un cabinet individual de avocatură, unde pot lucra mai multe persoane, întrucât este necesar a se cunoaște persoanele care pot primi actele de procedură;

— Decizia nr. 1.091 din 14 martie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că administratorul special al părții a solicitat ca actele de procedură să fie comunicate la domiciliul procesual ales, indicând și persoana însărcinată cu primirea corespondenței, conform art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel încât procedura de citare a fost legal îndeplinită la domiciliul procesual ales;

— Decizia nr. 4.597 din 17 decembrie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că, în condițiile în care partea nu a indicat în cuprinsul cererii sale și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, în mod legal a procedat prima instanță, comunicând actele de procedură la sediul social al părții;

— Decizia nr. 2.798 din 24 mai 2019, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că, în condițiile în care partea nu a arătat prin contestație persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, decizia de soluționare a contestației a fost comunicată conform art. 155 din Codul de procedură civilă;

— Decizia nr. 498 din 30 ianuarie 2020, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut că, deși partea a indicat o adresă în vederea comunicării actelor de procedură, potrivit art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în caz de alegere de domiciliu sau, după caz, de sediu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea mențiuni, comunicarea se va face, după caz, potrivit art. 155 sau art. 156.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

45. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu

sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

46. Examinând admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru declanșarea procedurii hotărârii prealabile au fost instituite mai multe condiții de admisibilitate, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ și care pot fi enunțate astfel:

— existența unei cauze în curs de judecată, aflată în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

47. Procedând la analiza admisibilității sesizării, din perspectiva primelor două condiții enunțate, se constată că acestea sunt îndeplinite. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet de judecată din cadrul Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, investit cu soluționarea căii de atac a recursului, nefiind pronunțată până la acest moment o hotărâre definitivă. Litigiul are ca obiect o acțiune evaluabilă în bani, apelul fiind soluționat la data de 25 iunie 2019, respectiv ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017 a Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinse în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Ca atare, Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă judecă pricina în recurs, în ultimă instanță.

48. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte în care se ridică este îndeplinită, deoarece de interpretarea dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, în funcție de soluția adoptată cu privire la excepția tardivității depunerii cererii de recurs.

49. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, această condiție nu este îndeplinită.

50. Condiția necesară pentru declanșarea mecanismului procedural referitoare la existența unei chestiuni de drept noi este distinctă de cea care impune ca asupra respectivei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, concluzie ce se desprinde din analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă.

51. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară, în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă (*Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014;*

Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

52. Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, deoarece criteriul vechimii, prin raportare exclusiv la anul emiterii actului normativ supus dezbaterii, nu poate fi absolutizat.

53. În acest sens s-a statuat că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură, noutatea, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, se referă și la o reglementare mai veche, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind astfel actuală cerința interpretării și aplicării normei de drept invocate, respectiv să existe o normă juridică intrată în vigoare cu mai mult timp în urmă, dar a cărei aplicare frecventă a devenit actuală ulterior.

54. În doctrină s-a exprimat opinia potrivit căreia sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în lucrările de specialitate juridică — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecării anterior.

55. Pentru a verifica îndeplinirea criteriilor care susțin condiția noutății, se impune redarea conținutului textului de lege, obiect al chestiunii de drept sesizate:

Art. 158 din Codul de procedură civilă „Alegerea locului citării și al comunicării altor acte de procedură”

(1) „În caz de alegere de domiciliu sau, după caz, de sediu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea mențiuni, comunicarea se va face, după caz, potrivit art. 155 sau 156. (...)”

56. Dispozițiile legale citate nu reprezintă o noutate legislativă în materia reglementărilor privind alegerea locului citării și al comunicării altor acte de procedură.

57. Astfel, același mod de reglementare se regăsește și în cuprinsul Codului de procedură civilă din 1865:

Art. 93 „În caz de alegere de domiciliu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea arătări, la domiciliul părții.”

58. Din analiza comparativă a reglementărilor citate se constată că între acestea există o asemănare perfectă de conținut, dispozițiile legale supuse interpretării prin sesizarea formulată de Curtea de Apel București reprezentând o simplă reluare a unui text legal anterior.

59. Așadar, chestiunea de drept supusă analizei nu este nouă, din perspectiva datei la care a intrat în vigoare sau a duratei reglementării.

60. Caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al

mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile (*Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014*).

61. Examenul jurisprudențial al hotărârilor judecătorești comunicate de curțile de apel din țară (la care s-a făcut referire la pct. VII) relevă că opinia majoritară a instanțelor este orientată spre soluția necesității indicării persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură în cazul alegerii domiciliului sau, după caz, a sediului procesual.

62. În același sens sunt practica unitară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, după cum rezultă din analiza hotărârilor judecătorești pronunțate la nivelul acestei instanțe, precum și interpretarea dedusă din Decizia nr. 556 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.047 din 10 decembrie 2018, prin care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă (menționate la pct. VIII și IX).

63. Sub un alt aspect, deși dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc noțiunea de „chestiune de drept”, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că analiza aspectelor generale de admisibilitate trebuie să aibă în vedere faptul că procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării. Scopul procedurii este acela de a obține o dezlegare de principiu a unor dispoziții normative care sunt neclare, lacunare, de o complexitate deosebită și care pot primi interpretări diferite prin hotărâri judecătorești.

64. Condiția dificultății chestiunii de drept nu este prevăzută în mod explicit de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, însă rezultă în mod evident din interpretarea coroborată a acestora. Dificultatea chestiunii de drept rezultă din posibilitatea reală de a interpreta diferit sau contradictoriu norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, iar stabilirea dificultății, drept condiție a admisibilității, este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită soluționarea de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sau este chemată, în fapt, să soluționeze o simplă problemă de interpretare a unor dispoziții legale sau chiar litigiul în cauză.

65. Dispozițiile art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă impun ca în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție să se regăsească motivele care susțin admisibilitatea sesizării.

66. Din examinarea încheierii de sesizare rezultă că instanța de trimitere nu a arătat motivele pentru care a apreciat dificultatea problemei de drept în discuție, deși, pentru a justifica formularea sesizării, este neîndoielnic faptul că trebuia să expună aceste motive, pornind de la posibilele interpretări contradictorii ale dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

67. Indicarea problemei calificate de instanța de trimitere ca fiind o chestiune de drept în accepțiunea art. 519 din Codul de procedură civilă și simpla afirmare a faptului că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție nu sunt însă suficiente. Sunt necesare nu numai menționarea problemei de drept și exprimarea unui punct

de vedere, ci și prezentarea concretă a argumentelor pentru care există o dificultate reală de interpretare care justifică o dezlegare de principiu de către instanța supremă.

68. În lipsa dificultății, prin întrebarea formulată se urmărește, în realitate, determinarea modalității de aplicare a dispozițiilor legale, cu scopul de a se identifica soluția ce trebuie adoptată, ceea ce conduce la concluzia că se tinde, în fapt, la soluționarea excepției invocate în cauză, iar nu la dezlegarea de principiu a unei chestiuni de drept care prezintă dificultate.

69. În cazul analizat, titularul sesizării solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prealabilă cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă se poate considera că partea și-a îndeplinit obligația de a arăta persoana însărcinată cu primirea corespondenței în situația în care a indicat, pe lângă adresa domiciliului procesual ales, și cabinetul de avocatură, nemaifiind necesară indicarea unei persoane fizice care ar putea să primească efectiv corespondența.

70. Se observă astfel că sesizarea vizează în concret tranșarea aspectului litigios privind legalitatea comunicărilor deciziei instanței de apel, efectuate în dosarul aflat pe rolul instanței de trimitere, în condițiile în care aceasta din urmă nu a indicat o problemă de drept reală, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

71. Or, art. 519 din Codul de procedură civilă se referă la interpretarea propriu-zisă a conținutului unor dispoziții legale în sensul dezlegării de principiu a unei chestiuni de drept reale, esențiale și controversate, care prezintă o dificultate suficient de mare, rezultată din dispoziții neclare, lacunare, de o complexitate deosebită. În lipsa unei asemenea chestiuni de drept, revine instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei interpretarea dispozițiilor legale.

72. Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 7.007/94/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în caz de alegere de domiciliu la sediul unui cabinet individual de avocatură, este necesară indicarea persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 septembrie 2020.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

